

“Cal trencar la dinàmica actual de voler gestionar la comunitat i prou”

Parleu de dos eixos: treballar per la declaració unilateral de la independència i la regeneració política...

—Per a nosaltres és tant important l’una cosa com l’altra. Això ho diem a cada presentació. Una altra cosa és que no surti als mitjans.

—**Doncs comencem per aquest segon.**

—Aquest país es va convertint en una república bananera. Per tant, ser independents amb aquestes pràctiques, de fet, no val la pena. Perquè aquest país no se’n sortirà si no té una democràcia de qualitat semblant a la dels països nòrdics, per entendre’ns, i no pas a la dels països llatinoamericans, com passa ara. Per tant, creiem que això és urgent i, a més a més, les informacions que van sortint aquests dies encara ho avalen més. Som en un país en el qual les pràctiques polítiques són força patètiques.

—**Fa pocs dies que es va fer públic l’afer dels informes encarregats pel govern. Té sentit que un govern encarregui informes externs?**

—És evident que de tant en tant un govern necessita encarregar informes externs, si és que no disposa, en aquell moment, de personal públic que ho pugui fer. Per tant, de vegades hi ha qüestions molt concretes que cal encarregar-les a fora. Però no pot ser aquesta pràctica permanent dels 11.999 euros, que només serveix per a engreixar determinats estómacs.

—**Vau ser conseller de Governació, al primer tripartit. Llavors va detectar aquest comportament que diu?**

—En unes declaracions a *La Vanguardia*, que es van fer famoses, quan encara era conseller, un dels aspectes de què vaig parlar va ser que aquest comportament em semblava impropï d’un govern —i ho vaig dir quan era conseller. Alguns dels informes que s’havien encarregat en aquells temps

Joan Carretero (Tremp, Pallars Jussà, 1955) ja és, després de l’assemblea nacional de dissabte, el nou president de Reagrupament, l’associació que vol impulsar una nova candidatura per als comicis catalans de l’any vinent recolzada sobre dos objectius: la proclamació unilateral de la independència i la regeneració de la política catalana.

—Sí, això també hi ha influït. L’independentisme arriba amb força al Parlament, amb 23 diputats, perquè tenia justament aquests dos eixos, tot i que es formulaven de manera diferent. Però la gent esperava que el món de l’independentisme aportés al govern unes pràctiques diferents de governar. I, per desgràcia, això no ha passat.

—**Fins a quin punt, vista la davallada de credibilitat de la política en amplis sectors de la societat, pot quedar com un missatge més dels molts bons missatges que es diuen sempre?**

—No, no, si jo entenc perfectament que molts ciutadans no vulguin creure mai més ningú que faci política. Ho entenc perfectament. Ara bé, és evident que per canviar la política cal fer política. Si no, això no s’acabarà mai més. La diferència substancial és que nosaltres no volem fer la regeneració política perquè siguem així de *benparits*, sinó que proposem fer camí perquè això passi. Crec que és la diferència substancial del missatge d’abans, que era nosaltres som *benparits* i per tant ho farem. Nosaltres diem que calen unes lleis: una llei electoral, una de transparència, una de limitació de mandats. Tot allò que no sigui regulat per llei, no serveix de res.

ja em semblaven especialment ridículs. Recordo que va sortir un rànquing, precisament a *La Vanguardia*, en què el meu departament era l’últim, a molta diferència del penúltim, pel que fa a encàrrec d’informes.

—**Considerem que tot això pot haver influït en la trencadissa política que hi ha hagut en l’independentisme, durant aquests darrers quatre anys? O ha estat estrictament un fet estratègic?**

—Però com es pot dur endavant una llei electoral, tal com defensa la ponència, tenint present que cal una majoria parlamentària de dos terços i que els dos partits majoritaris no han tingut mai una predisposició clara a fer una llei electoral pròpia?

—És que la credibilitat de la política ha arribat tan avall que si no s'ho prenen seriosament, al final hi haurà un problema, gairebé d'insurrecció popular. És una cosa que cal fer, perquè és urgent. Catalunya és l'únic país del món que no ha estat capaç de fer-se una llei electoral. A més, proposarem una llei electoral en què hi hagi petits districtes, amb llistes obertes, en què els diputats hagin de guanyar el lloc per la seva feina i no per la fidelitat a la cúpula del partit.

—Com s'estructurarà Reagrupament per a desenvolupar la seva organització política electoral?

—Això ho hem de decidir encara, quan ens acostem més a les eleccions.

—Quin és l'objectiu, un cop feta l'assemblea nacional, de Reagrupament?

—Créixer, créixer, créixer: aconseguir un creixement en xarxa que sigui exponencial. Perquè nosaltres, atès que no tenim pas gaire accés als mitjans, ho hem de suplir amb el boca-orella. El segon objectiu és anar configurant l'alternativa electoral, tant del punt de vista de programa com de la gent que, des de les assemblees, puguin ser escollits per ser candidats.

—En quin model d'estructura política us baseu?

—A mi m'agradaria que s'assemblés als partits americans, el demòcrata o el republicà, en el sentit que són estructures molt flonges i on, cada vegada que hi ha eleccions, es mobilitzen tots els associats a fi de buscar la millor manera de confrontar idees i programes per ser una alternativa real per a la societat. Per tant, ens interessa que a les nostres assemblees cada cop hi hagi molt debat i molta participació.

—Ideològicament, malgrat que defenseu que es desdibuixi l'eix dreta-esquerra, en el dia a dia de la política, quin mirall polític pot tenir Reagrupament? Per exemple, ara que el govern espanyol proposa d'apujar els impostos, què hi diria Reagrupament?

“Proposarem una llei electoral en què els diputats hagin de guanyar-se el lloc per la feina i no per la fidelitat al partit”

—Fixeu-vos que la pregunta la formuleu en clau espanyola, perquè com que a Catalunya no hi ha política, no podem decidir nosaltres si fem polítiques de dretes o d'esquerres. Per tant, reforça la nostra tesi que ser català d'esquerres o de dretes, no és que no existeixi, és que és indiferent, perquè no pots fer res.

Ara bé, d'entrada hem de dir que el senyor Zapatero no n'ha encertada ni una. Ja ho vaig advertir fa temps que aquest senyor era molt demagog. Quan a Alemanya abaixaran l'IVA perquè la gent pugui consumir més, aquí destrossen les classes mitjanes i populars. Els governs d'esquerres espanyols solen fer polítiques de dretes i molt reaccionàries. En època de crisi no es poden malgastar els diners i els impostos.

—Anem a un exemple català. Reagrupament, què hauria dit amb una llei com la d'Educació, per exemple?

—Quan s'acabi de plasmar al candidatura de Reagrupament, quan veurem quina amplada d'espectre agafa, és evident que hi pot haver un diputat nostre que sigui més proper a tesis esquerranes, i alguns al-

tres no tant. Sigui com sigui, no ens espanta el debat dins el grup parlamentari. A la Gran Bretanya hi ha diputats que no voten igual que la resta del partit, perquè es deuen als seus territoris, que de vegades poden tenir interessos contraposats. Per tant, molt debat, amb consultes per internet, com a eina, per saber què creuen els nostres electors, etc.

—Per tant, a Reagrupament, la disciplina de vot no existirà.

—Home, si algú no vota per la independència el fotrem al carrer. O si no aposta per mesures i lleis de la regeneració democràtica, igual. Disciplina, tota. Ara, votar tothom allò que diu aquell que aixeca el dit, no. Si més no, al nostre grup parlamentari no serà així.

—Reagrupament es planteja de presentar-se a unes eleccions espanyoles?

—És una decisió que s'ha de prendre, quan correspongui, entre els associats. Ara, la meua opinió és que si hi anem és per anar a dir que no a tot i repetint cada dia que ens en volem anar. Mai de la vida no proposarem de donar-los suport a res.

—Ni per a unes bones infraestructures?

—Mai de la vida. Res de res. Perquè mentre es fotin el 10% del nostre PIB, no hi ha res a negociar. Mentre no ens ho tornin, res. Si te'n foten 21.000, encara que te'n donin 4.000, per què els has de donar suport? Només els donaríem suport el dia que féssim el repartiment de béns... I si el fessin bé.

—L'altre gran eix polític que defenseu és la proclamació unilateral de la independència. Com es construeix la majoria política que volem bastir al Parlament?

—D'entrada, tal com van les coses, si no hi ha un grup fort que tingui aquests dos objectius al Parlament, als altres ja els està bé com està. La prova és que no fan cap pas perquè canviï res. Per tant, cal trencar la dinàmica actual de voler gestionar la comunitat i prou.

—Com valoreu la iniciativa de consultes populars a diversos municipis sobre la independència?

—Em sembla molt bé, en el sentit que d'entrada es correlaciona votar amb independència. Això ja és positiu. En segon lloc, això provoca reaccions prou agressives en determinats governs, que ajuda molts catalans a veure que tenim uns veïns complicats. Cada vegada hi ha més gent que veu clar que no pot ser que ens puguin impedir la nostra llibertat.

Ara, si no es fa aquest acte de sobirania al Parlament, no avançarem prou.

—I amb qui creieu que podeu comptar, més enllà de la gent de Reagrupament?

—Home, ara ja comptem amb el PRC, amb Unitat Nacional Catalana, amb els de Catalunya Estat Lliure, etc. I cada vegada esperem comptar amb més gent.

—Quin resultat creieu que seria un èxit per a Reagrupament?

—Veiem clar que seria un primer objectiu aconseguir que aquelles 600.000 persones que han deixat de votar sobiranista es tornessin a il·lusionar amb la política. I que aquells que han continuat votant, però amb el nas tapat, ara trobin una alternativa per poder votar a ple pulmó.

Enric Rimbau

Astorat pel revifament del 'cas Gürtel' —que no se n'havia anat, sinó que feia vacances d'estiu—, el president Camps va mirar de fer-se fort al debat de política general del País Valencià, que arribava per a ell al pitjor moment possible. Tota l'oposició li va demanar la dimissió, de fet. I endebades.

La Segona Guerra Mundial de Francisco Camps

“Inc una cita preparada, però no la diré fins a la fi”, va anunciar, solemne, un Francisco Camps que no s'estava de llançar missatges als mitjans estatals que tan profusament parlen d'ell darrerament i que s'havien desplaçat en massa a les Corts per a seguir el debat de política general.

Camps va pronunciar la dita quan el portaveu del principal partit de l'oposició —el socialista Àngel Luna— ja no tenia dret a rèplica. Va ser aleshores que el cap del Consell, erecte com una vara, va evocar la Segona Guerra Mundial i la frase que el *premier* britànic Winston Churchill va dedicar a Alemanya: “O guanyen

la seua petita illa, o perden la guerra.” La dedicatòria, en aquest cas, era a un Mariano Rajoy que la vespra, per boca de la seua número 2, María Dolores de Cospedal, havia reclamat mesures “contundents” que apaivagaren el foc encès amb motiu de les darreres revelacions del *cas Gürtel*, un informe de la policia contra la neteja de capital que apunta un més que possible finançament il·legal del PP valencià. L'illa és el País Valencià, i la guerra, la lluita per la Moncloa: “Si ens ensorrem a València, tu no fas fora Zapatero ni amb aigua bullent”, li venia a dir a Rajoy un Camps que porta a la butxaca un milió i mig de vots. Poca broma.

